

บทนำ

เคยมีคนบอกว่า *Nobody is perfect...*

เรารู้ว่าโลกเป็นอย่ำนั่นจริงๆ เพราะไม่มีใครเกิดมาสมบูรณ์แบบ
 อย่ำน้อยก็ต้องมีข้อเสียบางข้อที่เป็นเหมือนจุดสีดำบนกระดาษขาว
 แต่ถึงแม้ว่าโลกใบนี้จะไม่มีใครสมบูรณ์แบบจริงๆ
 คนเราก็ยังคงพยายามทำตัวเองให้ใกล้เคียงกับคำนี้เรื่อยๆ อยู่ดี

สายฝนที่โปรยปรายลงมากระทบหน้าต่างกระทบพื้นคอนกรีตเบื้องหน้า
 ทำให้ผมที่ยืนห่างออกไปไม่กี่ก้าวต้องก้มมองดูหยดน้ำที่กระเซ็นใส่รองเท้า
 ผ้าใบราคาแพงของตัวเองอยู่คู่หนึ่ง ไม่นานเท้าทั้งสองก็ถล่นไปด้านหลังโดย
 อัดโนมัติเพื่อหลีกเลี่ยงเม็ดฝน ก่อนที่จะเปียกชื้นไปมากกว่านี้

ผมล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเป็นรอบ
 ที่สามนับตั้งแต่มายืนอยู่ตรงใต้ถุนคณะ หน้าจอถูกตั้งเป็นรูปของตัวเอง ดวงตา
 สีน้ำตาลเข้มที่หลายคนมักบอกว่ามีเสน่ห์นั้นกนกนาคเป็นจุดเด่นที่สุดบนใบหน้า
 ยิ่งเมื่อเห็นจมูกและริมฝีปากได้รูปประกอบกันแล้ว มันก็คือใบหน้าของคน
 คู่คิดคนหนึ่งเลยก็เดียว

หลายคนบอกว่านี่คือใบหน้าที่สวยงามแบบ แต่ก็อย่างที่รู้กันดี โลกนี้
 ยังมีคนอื่นเป็นล้านคนที่หน้าตาดีและพิเศษกว่าผมอีกมากมาย

"เฮ้ยวินท์ มานั่งด้วยกันดิวะ" เสียงของใครคนหนึ่งร้องเรียก ผมเลย

หันกลับมไปมองยังต้นเสียง ก่อนจะพบว่ากลุ่มเพื่อนกำลังนั่งพูดคุยกันอยู่ที่โต๊ะไม้
ตัวยาวไม่ห่างจากจุดที่มยยืนอยู่มากนัก

"ไม่ดีกว่ว่ะ เตยวภาคมันก็มีรับกูแล้ว"

ใครคนนั้นคงกำลังเดินทางมา...

"ฝนตกหนักขนาดนี้คงอีกนานแหละ คณะมันห่างจากตึกเราจับหาย
มานั่งนี่มา"

"..."

"ไอ่วินท์!" มถถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนหมุนเท้าเดินตรงดิ่งไปหาเพื่อน
ที่คะยั้นคะยอให้หนึ่งด้วยกันถึงสองรอบ

"นั่งเลยเพื่อน กำลังคุยกันมันส์"

"เออๆ" มนั่งอยู่ท่ามกลางเสียงเจ็ยแจ้วของเพื่อนและนิสิตคนอื่น
ที่อยู่รายรอบ เสียงเหล่านี้ดังจนกลบเสียงฝนที่ตกลงมาไม่ขาดสาย เดวว่าแต่ละคน
คงมีเรื่องพูดคุยจนออกรสออกชาติเยอะแยะไปหมด

"แล้วนี่ไอ่เนมไปไหน" หนึ่งในกลุ่มเพื่อนถามขึ้น

"แม่งกลับไปละ"

"รีบจ้งวะ ไปติดสาวที่ไหนอีกเนย"

"จะไปรู้มันหรือ"

"ปรามเพื่อนบ้างนะครับภวินท์"

วินท์เป็นชื่อเล่นของม บางครั้งเพื่อนร่วมคลาสก็มักจะเรียกว่า 'ภวินท์'
ซึ่งเป็นชื่อจริง มเป็นนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ปีสอง เหตุผลที่สอบเข้า
คณะนี้เพราะเป็นความฝันในวัยเด็ก และหลังจากสอบเข้ามาเรียนได้ มก็มี
เพื่อนร่วมคณะที่ทั้งสนิทและไม่สนิทอีกมากมาย

ต้องบอกก่อนว่ามไม่ใช่คนหยิ่ง ไม่ใช่คนโลกส่วนตัวสูง เป็นเหมือน
เด็กมหา'ลัยทั่วไปที่ใช้ชีวิตเที่ยว เล่น สังสรรค์ และมีความรักไม่แตกต่างจาก
คนอื่น เพียงแต่...ภาพลักษณ์สุขุมเยือกเย็นที่คนมักเห็นจากภายนอกต่างหาก
ที่ทำให้ใครต่อใครต่างเกรงอกเกรงใจมากกว่าปกติ

"แล้วนี่คุยเรื่องอะไรกันอยู่วะ" ในเมื่อคนที่รอยังไม่ถึง มก็จำต้อง

หาเรื่องพูดคุยกับเพื่อนในกลุ่มแก๊งหาแทน

"ก็มีดี แหม่งแพลนจะไปเที่ยวเมกาปิดเทอมนี้ แต่มั่นกลัวทำวีซ่าไม่ผ่าน มีงมีอะไรแนะนำมันมัย" คำถามนี้ส่งผลให้ผมกลอกตาไปมาสองสามรอบ ในหัวก็พยายามคิดหาคำตอบที่ดีที่สุดไปด้วย

"มีเอเจนซีดีๆ พาไปทำก็โอเคแล้ว"

"หลักฐานอะ ต้องเตรียมเออะมัย เขาดูอะไรบ้างวะ ไม่นั่นใจเลย"

"เดี๋ยวกูแนะนำเอเจนซีให้ เขาจะบอกเองว่าต้องใช้อะไรบ้าง"

"ขอบใจนะภิวินท์ มีงนี่น่ารักที่สุด" ผู้หญิงหน้าตาสะสวยอย่างมีชบหน้า ลงกับไหล่ของผมอย่างอดอ้อน เธอมักจะทำแบบนี้ประจำ ซึ่งผมก็ไม่เคยว่าอะไร ก็...ดูตลกดี

เด็กเออาร์* ทุกคนค่อนข้างสนิทกันเพราะต้องช่วยเหลือเรื่องงานอยู่ตลอด ดังนั้นการสร้างศัตรูไม่ใช่ทางออกที่ดีนัก เพราะถ้าต้องการเรียนในสาขานี้ที่กินเวลายาวนานถึงห้าปีอย่างราบรื่น เราก็ต้องฉลาดในการผูกมิตรมากกว่าสร้างศัตรู

"อืม มีอะไรให้ช่วยกับบอก"

"ช่วยบอกหน่อยว่ากระเป๋า CK ที่มึงสะพายวันก่อนรุ่นอะไร กูจะไปซื้อตาม"

"โคตรซี้ลอก" ผมพูดติดตลก

"มึงคือไอ้ดอลของผู้ชายในเอกเลยนะเว้ย ถ้าไม่ติดว่ามีแฟนแล้วคนจับตริ่ม"

"มึงอย่าเว่อร์ไอ้มอส"

"อันนี้พูดจริง เพอร์เฟกต์จนกูอิจฉา"

"มองดีๆ กูไม่ได้ใกล้กับคำนี้เลยสักนิด"

"ใช่หรือวะ ลูกคนมีตังค์ที่ไม่ต้องเดือดร้อนอะไร อยากรได้อะไรก็ได้ มีบ้าน มีรถ มีของใช้แพงๆ กินอาหารหรูๆ ได้เที่ยวต่างประเทศ แกมมีแฟน หน้าตาดีอีก โว้ว! แค่นี้ก็พอแล้วมั้งชีวิต"

คำยกยอมากมายถูกสาธยายออกมายืดยาวราวสองบรรทัดใหญ่ๆ จนทำให้ผมอดยิ้มพร้อมกับส่ายหน้าไปมาไม่ได้

* สาขาวิชาสถาปัตยกรรม (Architecture – AR)

"มันไม่ขนาดนั้นหรอก" ผมพูดทั้งที่รู้สึกว่ปากของตัวเองยังคงอึดอยู่
อาจเป็นความภูมิใจเล็กๆ ละมั้ง ที่อย่างน้อยก็มายืนอยู่ในจุดที่ใครหลายคน
อยากเป็น

"นั่นไง พ่อมึงมาละ" สิ้นคำพูดของเพื่อน ผมรีบหันกลับไปมองเจ้าของ
ร่างสูงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเห็นว่าเจ้าตัวกำลังถือร่มสีดำเดินลุยฝนมาจาก
ด้านหน้าตึกด้วยการก้าวขาอย่างเป็นธรรมชาติ

ผมส่งยิ้มให้เขา ขณะเดียวกันอีกฝ่ายก็ส่งยิ้มกลับมาให้เช่นกัน

"ถูกลับก่อนนะ"

"เชิญเลยครั้บไอ้ภวินท์" ท่ามกลางสายตาอิจฉาของใครหลายๆ คน
ผมรีบลุกจากม้านั่ง เดินตรงไปหาคนที่ยืนห่างออกไปไม่กี่เมตร เรามักเป็นที่
จับตามองของคนหมู่มากเสมอ ซึ่งตอนนี้ผมก็ชินกับความรู้สึกนี้แล้ว

เพราะภาค...เป็นคนรักของผม

เราสองคนรักกัน แม้จะเป็นผู้ชายทั้งคู่ก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่เคยมีใครเอ่ยดูถูกให้ได้ยินเลยสักครั้ง เนื่องจากภาค
หรือ 'ทวิภาค' คือผู้ชายที่เข้าใกล้กับคำว่าเพอร์เฟกต์ในอุดมคติของใครหลายๆ คน
ทั้งรูปร่าง หน้าตา การศึกษา รวมถึงฐานะที่ใกล้เคียงกับผมมาก มันจึงไม่มีข้อกังขา
ใดๆ ที่คนอื่นจะมาโต้แย้งได้

"ฝนตกหนักขนาดนี้ เราไปหลบที่ร้านอาหารก่อนมั๊ย หิวหรือยัง" เสียงเข้ม
ถามความเห็น หลังจากเราทั้งคู่เดินฝ่าสายฝนมาที่ลานจอดรถของคณะภายใต้
ร่มสีดำเพียงคันเดียว

"ไม่ค่อยเท่าไรหรอก แต่ไปเลยก็ได้"

"โอเค"

"จริงๆ ไม่ต้องรีบมารับก็ได้นะ ตัวเปียกหมด"

"ก็กลัววินท์จะรอนานไง"

"ไม่ได้ลำบากอะไรนะ รู้ว่ายังไงก็ต้องมารับอยู่ดี"

"เป็นห่วง เข้าใจยังง"

"ครั้บๆ"

ผมกับภาคเราคบกันมาหนึ่งปีแล้ว แต่ชีวิตประจำวันของเราทั้งคู่ยังคงเป็นเหมือนข้าวใหม่ปลามันเสมอ ภาคให้เกียรติผม เขายังคงเสมอต้นเสมอปลายมาโดยตลอดจนรู้สึกว้าว...ผมนี่แหละคือคนที่โชคดีที่สุดในโลก

"ยิ้มอะไร ชื่นรถเร็ว" คนที่ยืนอยู่อีกฟากคู่มือให้ผมหลุดจากภวังค์ ก่อนจะแทรกตัวเข้าไปในรถยนต์คันหรืออย่างเงียบเงียบ

บีเอ็มดับเบิลยูสปอร์ตเคลือบตัวออกไปท่ามกลางสายฝนที่ยังคงตกลงมาไม่ขาดสาย ผมมองผ่านกระจกรถยนต์ออกไปด้วยรอยยิ้ม นี่คือนี่คือสิ่งที่ผมเป็นนี่คือสิ่งที่ปรารถนา ชีวิตสมบูรณ์แบบที่ใครหลายๆ คนอิจฉาและอยากสัมผัส

"แล้วนี่แมวินท์กลับจากอังกฤษหรือยัง" คนเคียงข้างที่กำลังจับผมมาลัยถามขึ้น

"ยังเลย คงกะเที่ยวเป็นอาทิตย์เลยมั้ง ภาคมีอะไรหรือ"

"เปล่า ออยากเจอแมวินท์ไง ตั้งแต่คบกันยังไม่เคยเจอสักที"

"ขอเวลาหน่อยนะ เรายังไม่เคยบอกเรื่องที่คบกับภาคให้ครอบครัวรู้เลย"

"เข้าใจ ใครบ้างจะรับได้ที่ลูกชายคบกับผู้ชายด้วยกัน เอาน่า..." มือหนาเลื่อนมาตบขาของผมสองที่เป็นการให้กำลังใจ

ภาคเข้าใจผมทุกอย่าง ถึงบางครั้งจะใจร้อนไปบ้าง แต่กับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผมเขาก็มักจะใจเย็นไปซะทุกเรื่อง คนแบบภาคเหมือนเป็นเพียงหนึ่งในพันหรือหมื่นคนที่ผมตามหามาตลอด ดังนั้นผมถึงต้องพยายามประดับประดาความรักที่ล้ำค่านี้ให้ดีที่สุด

เราสองคน ต่างมีความหมายต่อกันและกันเสมอ

แต่จะมีสักกี่คนที่รู้...หรือบางทีผมอาจเป็นคนเดียวที่รู้

ครอบครัวที่ร่ำรวย

เงินทองมากมายที่ใช้จ่ายโดยไม่ต้องกังวล

มีเงินเที่ยวรอบโลกโดยไม่รู้สึกลับเอื่อ

บ้านหลังใหญ่โตที่ใครหลายคนพูดถึง

อาหารหรูๆ และของใช้แบรนด์เนมราคาแพง

แท้จริงแล้ว...

ไม่มีอยู่จริง

ผมก็เป็นแค่เด็กกำพร้าคนหนึ่งทีหนีออกมาจากบ้านของผูัรับเลี้ยง อาศัยอยู่ในห้องเช่ารูกูหนูทำงานด้วยการเป็นลูกจ้างหาเงินส่งตัวเองเรียนมหาลัย จากนั้นก็ใส่ตะกร้าล้างน้ำ อุบโลกันน์ว่าเป็นลูกคุณหนูมีเงิน เสื้อผ้าและของใช้ทีมีอยู่ทุกวันนี้ไม่ใช่ของตัวเอง แต่เป็นของภาคซึ่งก็ได้มาด้วยวิธีการโกหกหลอกลวง

ใครต่างก็บอกว่ผมคือคนหนึ่งที่ใกล้เคียงกับคำว่าเพอร์เฟ็กต์จนน่าอิจฉา เปล่าเลย...ผมพูดมาตลอด ผมพูดมาตลอดว่ตัวเองไม่ได้ใกล้เคียงกับคำนี้เลยสักนิด เพราะสิ่งทีผมเป็นจริง ๆ แล้ว...คือคำว่า 'ไม่มี'

หลายครั้งเหมือนกันทีจู่ ๆ ก็รู้สึกอับอายกับสิ่งทีทำลงไป แต่ผมมาไกลเกินกว่าจะกลับหลังแล้ว ถ้าการโกหกทำให้ตัวเองสามารถยืนในสังคมและได้รับการยอมรับ ผมจะยังคงทำต่อไปแม้จะรู้สึกสมเพชตัวเองแค่ไหนก็ตาม

ขณะเดียวกัน ยังคงมีความรู้สึกกลัวอยู่ลึก ๆ เสมอว่ภาคจะโกรธมั๊ยทีผมไม่มีแม่

ภาคจะโกรธมั๊ยทีผมไม่มีพ่อ

ภาคจะโกรธมั๊ยทีผมไม่มีบ้าน

จะโกรธมั๊ยทีผมเหลือแต่ตัว ผมไม่ได้สมบูรณแบบเหมือนทีเขาและใครหลายคนคิดเอาไว้ แต่การโกหกทำให้ผมอยู่รอด การโกหกทำให้ผมได้ใกล้กับความฝันอย่างเขา ดังนั้นผมเลยไม่คิดจะบอกความจริงกับใคร

แน่นอนว่ความลับไม่มีในโลก สักวันหนึ่งก็ต้องมีคนรับรู้

แต่ผมแค่หวังว่ในวันที่ทุกคนหันหลังให้ ชีวิตของผมจะยังมีคนชื่อ ทวิภาคอยู่เคียงข้างเสมอ

ถ้าวันนั้นมาถึง ขออ้อ...

ช่วยอยู่ด้วยกันต่อไปเถอะ ช่วยรักคนที่เหลือแต่ตัวอย่างผมแค่นี้ก็พอแล้ว

ตอนที่ 1

ผมจะเล่าชีวิตตัวเองคร่าวๆ ให้ฟัง เพราะคงมีหลายคนไม่น้อยที่อยากรู้จักตัวตนของผม แม้จะเห็นผ่านสายตาหรือมุมมองคนอื่นมานานักต่อนัก แต่ก็คงไม่ชัดเจนเท่าเจ้าของเรื่องเล่าให้ฟังด้วยตัวเองหรอก

วินท์เป็นชื่อของผม ซึ่งจริงคือภวินท์ ความหมายของมันก็คือเจ้าแห่งภพ เหมือนมันถูกตั้งขึ้นมาเพื่อให้ผมรู้สึกอยากเป็นเจ้าของทุกอย่างบนโลกนี้ไปซะหมด ครอบครัวของผมเป็นครอบครัวใหญ่ที่อบอุ่น คุณพ่อกับคุณแม่เป็นนักธุรกิจทำกิจการสิ่งทอจัดจำหน่ายทั้งในและนอกประเทศ รายได้จึงมากมายมหาศาลจนสามารถบันดาลทุกอย่างที่ต้องการได้

ผมเป็นลูกคนเดียว เติบโตมาโดยไม่เคยรู้จักกับคำว่าลำบาก บ้าน รถมอเตอร์ไซด์ และข้าวของที่ต้องการ แค่อ่อยปากผมก็จะได้มันในทันที ผมเรียนในโรงเรียนนานาชาติที่เต็มไปด้วยเด็กที่มีพื้นฐานครอบครัวใกล้เคียงกัน หลังจากเรียนจบก็เลยขอที่บ้านเรียนต่อที่ไทยมากกว่าจะไปเรียนต่อต่างประเทศ

และนั่นทำให้ผมได้เข้ามาเรียนในคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ที่มีเพื่อนรวมถึงพี่น้องในคณะมากมาย เหตุผลที่หลายคนรู้จักผมก็คงมาจากหน้าตาที่จัดอยู่ในเกณฑ์ดี ชื่อเสียงครอบครัวที่ค่อนข้างร่ำรวย และอีกสิ่งหนึ่งก็คือ...

คนรัก

ทวีภาคหรือภาคเป็นแฟนผม เราคบกันมาได้หนึ่งปีแล้วหลังจากอีกฝ่ายเดินหน้าจีบอย่างจริงจัง โดยครอบครัวของภาคทำกิจการโรงแรมและถือหุ้นใน

เครื่ออึกหลายแห่ง เขาทั้งหน้าตาดี เพียบพร้อม จนบางครั้งก็เหมือนความฝัน
ที่จับต้องไม่ได้

แต่นี้เิง...สุดท่ายผมก็ได้อยู่กับเขาในที่สุด

"แต่่งตัวเสรีจหรือยัง เดียวเราต้องแวงไปเอาของของขวัญอึก" เสียงหุ้มลึนหู
ขัดจ้งหะซึน

"จะเสรีจแล้ว ภาคเสรีจยัง"

"นอนรอแล้วครับ"

ผมมองตัวเองในกระจกเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของเสื้อผ้าน้าผม
ก่อนจะเื่อมมือไปคว้าเอาขวดน้ำหอมยี่ห้อหรูซึนมาจึดเพื่อสร้างความมั่นใจ

วันนี้จะมีปาร์ตี้ฉลองวันเกิดเพื่อนในกลุ่มของภาค ดังนั้นเราจึต้องจึดเต็ม
กันซะหน่อย

"หล่อแล้วมั้งนะ"

หลังเดินออกจากห้องน้า ร่างสูงที่นอนเท้าแขนอยู่บนเตียงก็เอยแวงด้วย
ไบหน้าเบื้อนยึม เจ้าตัวหีบเสื้อเชิตสีด้ากับกางเกงสแล็กส์ที่เป็นสไตร์ลึของตัวเอง
มาใส่ เขาดูดีมาก ดูดีเิมว่าจะอยู่ในชุดอะไรจนบางที่ก็รู้สึกอึจจายอึลึกๆ

"คงสูัใครบางคนไม่ได้วะ" ผมพูดติดตลกแถมเบะปากให้ทีหนึ่ง

"แล้วเราจะไปกันไดยัง"

"ก็รอคุณชายลูกออกจากเตียงอยู่เิง"

"โอเคๆ ใ้อึจฉฉเริ่มโทรตามอึกๆ แล้วเนย ซึ่เกยจรับสายแ่มงละ"

"เดี๋ยวพอไปถึงก็บ่นอึกตามเคย"

"ถึงต้องเอาของขวัญปิดปากมันเิง"

"คราวนี้ซึ่ออะไรให้" ผมถามอย่างอยากรู้ ภาคเป็นคนทีให้ความสำคัญกับ
เพื่อนค่อนข้างมาก ดังนั้นของทุกอย่างทีให้จึจึคิดว่ามันไม่ใช่ราคาทีเบาเท่าไร

"นาฬิกา รุ่นนี้เห็นมันบนอยากรึได้ แม็กก็เิมซึ่อให้มันลึกที"

"ฮ่าๆ คราวนี้เลยซึ่อให้ว้างั้นเถอะ"

"ก็มันเพื่อนอะ"

กับค้ำว่าเพื่อนล้าหรับเขามันเกินร้อยเสมอ ดังนั้นเรื่องนาฬิกายึ่หื้อหูละ

กลายเป็นเรื่องจืดจางมากๆ ภาคแทบไม่ต้องคิดด้วยซ้ำว่ามันจะแพงขนาดไหน รู้แค่ว่าเพียงรูตบัตร์เขาก็จะได้มันมา

เราเดินกันไปคุยกันไปจนถึงเคาน์เตอร์ด้านหน้า เหนือขึ้นไปตรงกำแพง มีกฎจราจรแขวนเอาไว้ มือหนารีบคิดว่ามันอย่างรวดเร็วก่อนจะเดินนำไปก่อนด้วยความรีบเร่ง

ที่ที่ผมอาศัยอยู่ตอนนี้ก็คือคอนโดฯ ของภาค ผมขออนุญาตแม่เพื่อออกมาอยู่คอนโดฯ กับเพื่อนซึ่งท่านก็ยินยอมทุกอย่าง แต่ความจริงก็คือเราไม่ใช่เพื่อนกัน ความสัมพันธ์ที่พัฒนาไกลกว่านั้นอาจต้องใช้คำว่า 'คนรัก' ซะมากกว่า

"เออแล้วเนมล่ะ จะมามั๊ย" เสียงทุ้มถามขึ้นอีก

"เห็นว่าจะมานะ แต่คงดีก็ๆ หน่อย มันมีนัดกินข้าวกับที่บ้านนะ" ผมบอกตามจริง

เนมเป็นเพื่อนสนิทของผม ดังนั้นก็เลยสนิทกับภาคและก๊วนแก๊งของคนตัวสูงด้วย จะว่าไปแล้วไอ้เนมก็นับเป็นเพื่อนคนแรกที่ผมมีหลังจากเข้ามาเรียนมหา'ลัยเลยก็ว่าได้ เราเข้ากันได้ทุกอย่าง รู้ทันกัน และที่สำคัญ...ความชอบต่างๆ ก็เหมือนกันด้วย

เพื่อนในคณะชอบเรียกเราว่าฝาแฝดเพราะตัวติดกันตลอดเวลา กินข้าวด้วยกัน เรียนด้วยกัน ทำทุกอย่างด้วยกันจนกลายเป็นความเคยชิน ใครต่างก็มองว่าเราเพอร์เฟกต์ทั้งคู่ ใช่! ผมใช้คำว่าเรา

ไอ้เนมเป็นลูกคนมีเงิน ที่บ้านทำบริษัททัวร์ ส่วนพี่ชายเป็นนักแสดงอันดับต้นๆ ของวงการ แต่เหตุผลที่ทุกคนรู้จักมันไม่ได้มาจากการที่มีพี่ชายเป็นคนดังหรอก กลับกัน...เพื่อนผมคนนั้นดังได้ด้วยตัวเอง ทั้งรูปร่าง หน้าตา และฐานะ บวกกับรอยยิ้มที่เป็นมิตรของมันเข้าด้วยกันแล้ว คำว่าเพอร์เฟกต์คงไม่ใช่คำนิยามที่ห่างไกลเท่าไรนัก

และผมก็พยายามมาตลอด แม้จะเป็นเพื่อนรักกันแต่ก็คิดว่าลึกๆ แล้วตัวเองกำลังวิ่งแข่งกับมันอยู่ ภายนอกเราดูไม่แตกต่างกันมาก แต่ข้างในใครจะรู้...ตัวผม

ว้จจนแทบขาตใจเพือหวังให้ตัวเองทัดเทียมอึกฝ้ายสัคนัดก็ย้งดี

"ล้มถาม ว้นทีเอาขงขวัญที่เตรียมไว้มาหรือย้ง" ภาคย้าด้วยโทนเสยง
นุ่มล้ก ปลุกผมให้ตื่นจากความคึดที่หลุดลอยไปไกลและกลับมายุ่กับตัวเอง
อึกคร้้ง

"เอามาแล้ว น้เง"

"ซ้ืออะไรบอกได้ม้ย"

"ก็ล้ือย้ดธรรมดา ไม่รู้ว้จจ้ณน้มนจะชอบม้ย" แต่บอกเลยว้จราคาแพงหูฉ้
แพงจจนทำให้ผมต้องอดซ้ือของที่อยากได้ไปหลายวันเพือรวบรวมจเงินซ้ือมันมา

"ว้นทีซ้ืออะไรให้อ้จจ้ณน้มนก็ชอบท้งน้้นแหละ"

"จริงหรือ"

"คร้บ" คนตัวสูงทำหน้ากวนๆ ใส่ ก่อนเราจะเดินลงล้ฟตีไปย้งลาน
จอตฤถได้ดิน

ปาร์ตีว้นเกิดของจ้ณน้จตั้งขึ้นที่บ้าน ซ้ึงผมก็เคยไปหลายคร้้งแล้วเนือจจาก
เพือนของภาคคนน้ค่อนซ้างมีอิสรระในกรใช้ชีวิต พอกับแม่ขงมันแทบไม่อยู่
บ้านเพราะต้องบินไปคยงานต่างประเทศค่อนซ้างบ่อย เหงท้ก็จ้ดปาร์ตีที่
ชวกันมาเมามาเตนแล้วก็แยกย้ายแบบน้เป็นประจ้

ว้นน้ก็เหมือนกัน จะแตกต่างน้ดหนอยก็ตรงทีเป็นปาร์ตีว้นเกิด เจ้าตัว
เลยชวนเพือนมากันค้บค้้ง

"อ้อโห้อ้เพือนเลววรวว ปล่อยกูรอนานฉิบหาย น้กว้ม้ิงตายห่าอยู่บนถน
ชะละ" เสยงทีแหวกอากาศมาเป็นขงอ้อจ้ณน้ มันท้กขึ้นท้นทีที่ผมกับภาคเดิน
เข้ามามาในบร้เวณงาน

"แะเอาขงขวัญให้ม้งก่อนเง ทำไม่ซ้บ้นจ้งวะ" คนเคยงซ้างปากล่อง
ขงขวัญใส่เพือนสนท ก่อนอึกฝ้ายจะร้บถลาเข้าไปร้บไว้ในอ้อมกอดอย่างท้น
ท่วงที

"ส้ด โยนมาทำเชยไร เกิดกูร้บไม่ได้ทำเงวะ"

"ก็แค่ฟ้งเง"

"ซ้ืออะไรให้กูอึกเนย"

"เอาไว้เปิดตอนถูกหลับแล้วกัน" หลังทั้งคู่คุยกันจบ ผมก็ได้โอกาสยื่นของขวัญของตัวเองให้กับจินณ์ด้วย

"สุขสันต์วันเกิดนะ" เพราะคนในงานเยอะจนทำให้รู้สึกประหม่า แถมทุกคนก็ดูจะจับตามองเป็นพิเศษ ผมเลยพูดอวยพรได้ไม่ยาวนาน แน่แน่นอนว่าอีกฝ่ายไม่เคยถือสา จินณ์รับของขวัญจากมือของผมด้วยรอยยิ้มและคำขอบคุณ

"ขอบใจมากเว้ยวินท์ มึงแมนน่ารักจีบหาย"

"ไอ้สัตว์แฟนกู ระวังด้วย"

"หวงจังวะ"

"ก็บออย่างอื่นกูไม่หวง แต่กับเมียมึงห้ามยุ่ง"

"ง้อวรวว หวงจนพอใจยังครับไอ้ภาค รีบเสด็จประทับได้แล้ว เพื่อนรอนาน" บทสนทนาของเราถูกตัดลงหลังจากหนึ่งในแก้วน้ำแก๊งเจ้าของวันเกิดเรียกเราให้ไปร่วมแจมที่โต๊ะ

งานวันนี้คนเยอะก็จริง แต่ทุกคนล้วนคุ่นหน้าคุ่นตากันดี เพื่อนสนิทของภาคมีทั้งหมดห้าคน ทุกคนนั่งอยู่ตรงเบาะผ้าใบ ในมือถือแชมเปญคนละแก้ว เสื่อผู้หญิงของกลุ่มชื่อธาน ถัดไปทางซ้ายมือเป็นลูกนายธนาคารชื่อวีร์ ไอ้คนข้างๆ ที่หน้าตาดูเป็นมิตรกว่าใครเพื่อนชื่อนนท์ ส่วนคนตัวสูงผิวดคล้ำหน้าน้อยแถมประโคมของแบรนด์เนมทั้งตัวชื่อเมธ และคนสุดท้ายเจ้าของวันเกิดในวันนี้ก็คือจินณ์

"กว่าจะมาได้นะมึง" และการพูดคุยก็ได้เริ่มขึ้น

"กูเสียเวลาแวะไปเอาของขวัญให้ไอ้จินณ์ไง"

"หาซื้ออ้อ่างตลอด สรุปรูปแดกไร"

"มีอะไรก็เอามา"

"มีหมดทุกอย่าง"

"Bollinger ละกัน"

"วินท์ล่ะ เอาอะไร"

"Moscato"

"คนหน้าหวานนี่ต้องชอบกินอะไรหวานๆ ด้วยเหอ"

"อยากลองตื่นกูดมัยเพื่อนธาน หวานพอๆ กับ Moscato ที่เมียกุดแแตกเลย"
 "มึงจำเป็นต้งเกยรยวกราดขนาดนี้มัยลัด กูล้อเล่นนิตเตยวเอง โน่น!
 มีของกินแบบบุฟเฟต์อยู่มุ่มโน่น อยากกินก็ลู่ไปตักเอง ปากจะได้อไม่วาง
 ส่วนวินท์ เตยวเราไปตักให้น้า" ผมได้แต่ยิ้มกับพฤติกรรมสองมาตฐานที่
 อีกลฝ่ายแสดงออกมา แน่นอนว่ามันทำให้ภาคเงือมือเตรียมจะตบหัวเพื่อนอยู่
 หลายหน แต่ก็ไมยอมลงมือลัดที่

เรานั่งตีมไป พุดคุยสนุกสนานกันตามประสาแต่ก็ยังไม่เห็นวีแววว่า
 เพื่อนสนิทของผอมอย่างเนมจะไผล่มาลัดที่ ด้วยความกังวลผมจึงตัดสินใจ
 ต้อสยหาอีกลฝ่าย

[লেখหมายที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...]

แต่ลัญญณเตยวที่ลัดรับก็ทำให้ต้งถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

"มีอะไร" ใบหน้าคมโน้มเข้ามาใกล้จนปลายจุมุกของเราลัดมผัสกัน ผม
 หันไปหาภาค บอกถึงความกังวลทุกอย่งให้เขาฟัง

"ไอ้เนมอะดิ ดิกปานนี้ยังไม่ไผล่มาเลย"

"เตยวก็มาแหละ กินข้าวกับที่บ้านก็ต้งใช้เวลาลอยู่"

"หรือ"

"เอาน่า เตยวถ้าอีกลชั่วโมงยังไม่ไผล่มาค้อยโทรตามอีกลที่" ผมพยักหน้า
 รับรู้

อีกลหนึ่งชั่วโมงก็ได้ถูกข้งามยามตีเปาเค็กให้กับเจ้าของวันเกิดแล้ว ผม
 แคกังวลว่าไอ้เนมมันจะมาไม่ทันช่วงลัดัญเท่านั้น เพราะมันสนิทกับเพื่อนในกลุ่ม
 ของภาคทุกคน คงจะดีถ้าคืนนี้เราได้ออยู่ด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตา

กระทั่งเวลาลผ่านไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ใครบางคนที่ผมรอคอยมาตลอดก็
 ไผล่หัวมาลัดที่

"ไอ้โหนม กว่าจะไผล่มาได้นี่แทบเลยวันเกิดกูแล้วนะ" จินณเป็นคนแรก
 ที่เอ่ยแซวขึ้น คนมาใหม่เลยได้แต่เกาหัว เเดินยิ้มๆ มาหาเรา พร้อมกับขยี้ของขวัญ
 วันเกิดให้จินณเป็นการขอโทษขอโพย

"กูไม่ได้ต้งใจนะเว้ย แต่ฟีกูติ บอกให้ออยู่ฟังมันบ่นก่อน กว่าจะแอบหนี

ออกมาได้แทบตายเลยวะ"

"ฉันไม่โกรธละ นั่งเลย เดี่ยวจัดแอลกอฮอล์หนักๆ ให้"

"เบาๆ ก็ได้มั้ง"

"แล้วอยากกินอะไร"

"Moscato"

"โอเค" นอกจากเราจะเป็นเพื่อนสนิทแล้ว ความชอบของผมกับเนมก็ยังมีส่วนผลสมที่คล้ายกันด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า...ทำไมถึงเป็นเพื่อนสนิทกันได้ เพื่อนรักทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้เตี้ยๆ สีขาวซึ่งถูกตั้งไว้ข้างเบาะที่ผมนั่ง มันยักคิ้วให้ผมอย่างกวนๆ เหมือนเป็นการท้าทายก่อนจะหันไปจดจ้อกับเครื่องดื่มหลากหลายที่วางอยู่ตรงหน้า

"ไม่ต้องมายุ่งคิ้วใส่ ก่อนหน้าทำไมกูโทรหาถึงไม่ติดเลยวะ" พอได้จังหวะที่ทุกคนหันไปคุยประเด็นอื่น ผมก็รีบถามไถ่ไฉนเนมทันที

"มือถือแบตฯหมด"

"ก็เอาของพี่มั้งส่งข้อความมาบอกก่อนสิ"

"ตอนแรกกูไม่คิดว่ามันจะตึกขนาดนี้ไง แต่ไอ้พี่เนสต์แม่งเหมือนคนอื่นที่ไหน บ่นแล้วบ่นอีก ล่าสุดมึงก็เห็นว่ามันมีข่าวเสียหายกับรุ่นน้องในสังกัด"

"แล้วจริงมั้ยะ"

"จริง แต่ต้องบั่นหน้าปฏิเสธไปเหมือนเคย" วงการมายาทีวีไลซ์ก็จริง แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเบื้องลึกเบื้องหลังเป็นยังไง

ผมฟังเรื่องพี่ชายคนดังของไอ้เนมมาหลายครั้งหลายครา แน่นอนว่าสิ่งที่ได้ยินล้วนเป็นข้อเท็จจริงทั้งนั้น แต่พอวันรุ่งขึ้นเมื่อเห็นข่าวที่ออกไป ผมก็ได้เรียนรู้ว่าการโกหกทำให้คนอยู่รอดได้จริงๆ

"ทำไมพี่มึงถึงไม่ออกมายอมรับความจริงไปเลยวะ"

"ไอ้เซียวินท์ นี่มึงพูดจริงหรือล้อเล่นเนี่ย บอกความจริงก็ดับดิวะ คนเรามันไม่ได้มีทางเลือกมากหรอก ถ้าการโกหกทำให้มีที่ยืนในวงการได้มันก็ต้องทำปะวะ"

"นั่นดิ" ผมพึมพำกับตัวเอง พลงยกแก้วแชมเปญขึ้นมาดื่มเพื่อคลาย

ความประหม่าที่เกิเกิดขึ้นฉับพลัน

นี่คือสิ่งที่ไม่ได้เรียนรู้อาจกัชายของเนม การโกหกมันไม่ถูกต้องก็จริง แต่เพื่อความปลอดภัยเราก็จำเป็นต้องทำ ไม่อย่างนั้นทุกวันนี่ผมอาจไม่มีเพื่อนสนิท เป็นลูกไอโซซึ่ดั่ง ไม่ได้มีคนรักที่สมบรูณ์แบบเหมือนภาค ไม่ได้รับการยอมรับจากคนในคณะและกลุ่มเพื่อน

จะนั่นแบบนี้ละดีแล้ว ผมไม่ได้ทำอะไรผิด ก็แค่ปกป้องตัวเองเท่านั้น "คุยอะไรกันหน้าเครียดเชียว"

"เปล่า ไม่มีอะไร" เสียงของภาคที่แทรกขึ้นมาทำให้ผมต้องแส้รังบี้ยิ้มส่งไปให้ ไอ้เนมเองก็ยกไหล่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ทั้งที่อยู่เต็มอกกว่าคนตัวสูงก็คงได้ยินเรื่องที่เรากุยเหมือนกัน

"งั้นเดี๋ยวกุไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ"

"เออรีบไปรีบมา เดี๋ยวกองได้เวลาเป่าเค้กแล้ว" ไอ้เนมขอตัวลุกออกจากวงสังสรรค์ สักพักคนทีหนึ่งอยู่เคียงข้างก็พูดขึ้นมาต่อ

"วินท์ เดี๋ยวกามาณะ"

"ไปไหน"

"เข้าห้องน้ำ"

"ได้"

"เดี๋ยวกมา"

"รู้แล้วน้ำ" ผมรีบโบกมือเป็นเชิงไล่กลายๆ มองดูคนตัวสูงเดินผละออกไป กระทั่งแผ่นหลังกว้างค่อยๆ ห่างจากสายตาไปเรื่อยๆ

พอภาคไม่อยู่พื้นที่รอบกายก็ดูว่างเปล่าขึ้นมาทันที ผมมักมีความมั่นใจเสมอเวลาอยู่กับเขา แต่ตอนนี้อีกฝ่ายไม่ได้อยู่ตรงนี้ ผมจึงต้องพยายามตีเนียนพูดคุยกับคนอื่นๆ แทน

"เมอชนแก้วกันหน่อย" และเป้าหมายใหม่ก็คือมนุษย์อีโก้สูงอย่างเมอช เพราะนอกจากมันจะแต่งตัวด้วยการประคิມแบรนต์เนมทั้งตัวแล้ว มันยังเป็นคนเดียวในกลุ่มที่สูดโง่ในการเลือกคบเพื่อนด้วย ถ้าคนไหนที่มันไม่ยอมรับก็เจ้าตัวก็มักหลีกเลี่ยงและตัดบทเดินหนีไปเลย

แน่นอนว่าคนกลุ่มนั้นก็มียกพวกหัวอ่อนน ไม่น่าจดจำ และ...ยากจน
 "เอาดิ" คนตรงหน้าตอบกลับเสียงเรียบ พร้อมกับยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมา
 ชนด้วยท่าที่เฉยชา

"วันนี้เป็นอะไรวะ ไม่เห็นมึงพูดเลย"

"มีเรื่องเครียดนิดหน่อย"

"หรือ มีอะไรปรึกษาได้นะ"

"ปรึกษาได้จริงดิ อืม...จริงๆ ก็คงได้แหละมั้ง" แม่งพูดเองสรุปเองจนผมงง
 แต่ก็ไม่ได้โต้แย้งอะไรเพราะจู่ๆ ไฟในบริเวณงานก็ดับลงซะก่อน

พริบ!

เสียงเพลงอวยพรวันเกิดถูกขับร้องขึ้นจากคนโดยรอบ

"แฮปปี้เบิร์ธเดย์ทูยู แฮปปี้เบิร์ธเดย์ทูยู~"

แสงไฟที่ส่องสว่างจากเทียนเล่มน้อยเคลื่อนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนสายตา
 ของผมมองเห็นคนที่ถือเค้กก้อนนั้นได้ชัดเต็มสองตา ภาคเป็นคนถือมันขณะที่
 ปากก็ขับร้องเพลงไปด้วย แต่ที่แปลกไปกว่านั้นก็คือ...คนที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่ใช่
 เพื่อนสนิทในกลุ่มของเขา หากแต่เป็นเพื่อนผม

ไอ้เนม

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)